

ROSE

Karen

Op het spel

De Fontein

Proloog

Cincinnati, Ohio, zaterdag 8 augustus, 12.45 uur

Koekjes. Chips. Fruit Roll-Ups. Mallory Martin knarste bij elk pakje dat ze in haar boodschappenwagentje gooide harder met haar tanden. Ze streepte het fruitsnoep door op haar boodschappenlijstje en liep naar de afdeling met diepvriesmaaltijden. *Diepvriespizzas. Ijs.* Dan naar de sauzen – een van elke soort op het schap aan het einde van de gang. *Chocoladesaus, gesuikerde walnoten, pinda's, karamel. Geen eigen merk,* had hij gezegd. *Haal de duurste.* Het zuur brandde in haar keel. *Alleen het beste, lieve Mallory. Alleen het beste.*

Ze liet haar blik weer over de lijst gaan en controleerde nog eens extra of ze alles had wat hij had opgenoemd. *Niets vergeten, lieve Mallory,* had hij met een strakke glimlach gezegd terwijl hij met zijn vinger over haar gezicht streek. *Je weet hoe akelig ik het vind om je te moeten straffen.*

'Zo te zien geeft er iemand een feestje.'

Mallory schrok van de zware mannenstem en ze omklemde de pot kersen die ze net van het schap had gepakt. *We kunnen echt niet zonder kersen.* Ze kon de zangerige, spottende woorden in haar hoofd horen.

Altijd in haar hoofd. *Altijd. Overal.* Ze haatte dat. Ze haatte hem. Ze staarde naar de pot kersen in haar hand. Ze haatte zichzelf.

'Gaat het wel?' vroeg de man die voor haar karretje stond bezorgd.

Mallory drong de gehate stem uit haar gedachten en keek op naar de vreemde die voor haar stond. Hij was een jaar of dertig, met brede schouders en een beetje een buikje. Hij zag eruit als een voormalige footballspeler, van al een tijdje geleden. Ze kende het type. Ze kende alle types. Hij stond haar met een achterdochtige uitdrukking op zijn gezicht op te nemen. Alsof ze gek was en op het punt stond iets krankzinnigs uit te halen.

En dan zou hij nog gelijk hebben ook, dacht ze.

‘Ik wilde u niet laten schrikken,’ zei hij. ‘Neem me niet kwalijk.’

‘Er is niets aan de hand,’ zei ze rustig. ‘Maar dank u dat u het vraagt.’ Ze probeerde haar karretje vooruit te duwen en om hem heen te manoeuvreren, maar de man deed een stap opzij en blokkeerde haar beweging voor die kon uitmonden in een ontsnapping.

Ze deed een stap achteruit, maar opnieuw spiegelde hij haar beweging en hield haar tegen. ‘Ik ken u,’ zei hij en hij bestudeerde haar gezicht.

Er liep een rilling over haar rug. Angst. Afkeer. Wanhoop. Ze dwong zichzelf te glimlachen. ‘Nee, dat geloof ik niet. Ik woon hier nog maar pas.’ Een leugen, uiteraard. Maar na zo veel leugens, wat maakte eentje extra dan nog uit?

Hij hield zijn hoofd scheef en keek haar onderzoekend aan. Mallory trok het karretje een paar passen achteruit en klemde haar kaken op elkaar toen dikke vingers zich om het metaal sloten en haar op haar plek hielden.

Ze kon precies zien op welk moment hij wist wie ze was, omdat zijn lippen zich in een valse grijns plooide. Ze kende deze man niet, maar die glimlach? Dié kende ze. Opnieuw brandde het zuur in haar keel, maar dit keer was dat vermengd met wanhopige angst.

‘Laat me erlangs,’ zei ze en ze hoorde de paniek in haar eigen stem. ‘Ik moet hier weg.’ Ze rukte het wagentje uit zijn handen en racete om hem heen. Ze overwoog heel even om het boodschappenwagentje te laten voor wat het was en er als een speer vandoor te gaan. Zo ver weg te vluchten als ze maar kon. Zo snel als ze maar kon. Vluchten tot ze een plek bereikte waar geen enkele man ooit die glimlach zou tonen.

Maar dat was niet mogelijk.

Want het internet was overal. Mallory was overal. Ook al wilde ze zelf nergens zijn. Dat was ook al niet mogelijk. Ze duwde haar karretje naar de zuivelafdeling en deed de deur van het melkschap open. Ze bleef even alleen maar staan. De frisse lucht van de koeling was een welkome opluchting voor haar oververhitte gezicht.

Haar hart ging wild tekeer, haar hoofd bonsde zo hevig dat dat het enige was wat ze nog kon horen. Ze bleef de deur vasthouden terwijl ze voorzichtig achteromkeek. Haar maag kromp ineen. De man stond aan het einde van het gangpad, te sms'en. Zijn telefoon leek klein in zijn grote handen. Hij keek op, zag dat ze naar hem stond te kijken

en lachte haar opnieuw toe met die valse glimlach. Wriemelde haar met zijn worstenvingers een groet toe.

En nam een foto van haar.

Nee. Nee. Nee. Niet weer. Alsjeblieft. Ze wilde het uitschreeuwen. Niet opnieuw. Niet meer.

Maar ze schreeuwde niet. Hilde niet. Ging er niet vandoor. In plaats daarvan pakte ze met zo veel waardigheid als ze kon opbrengen een fles melk van tweeënhalve liter, zette die in haar wagentje en keek weer op haar boodschappenlijst.

Slagroom. Het was het laatste item op haar lijstje en haar hand beefde toen ze hem uitstak naar de rode bus. Een spuitbus slagroom kopen zou de gewoonste zaak van de wereld moeten zijn. Maar ze wist waarom hij het wilde hebben. Wist dat hij het voor heel wat meer zou gebruiken dan alleen op een ijsje spuiten.

Vertel het iemand. In hemelsnaam, Mallory, zeg het tegen iemand.

Hou je kop, wilde ze snauwen. Hoe vaak had ze al niet tegen zichzelf gezegd dat ze het moest vertellen? Maar zo eenvoudig lag dat niet. Niets was ooit zo eenvoudig. *Als het eenvoudig was, dan zou ik het al hebben gedaan,* dacht ze vermoeid. De rode bus ging in het wagentje en ze liep naar de kassa's.

De voormalige footballspeler met de zware stem stond in de rij voor de kassa aan haar linkerkant en probeerde haar blik te vangen door haar flirtend knipoogjes toe te werpen. Mallory negeerde hem en hield haar hoofd gebogen. Ze betaalde contant, zoals ze altijd deed.

We mogen geen sporen achterlaten, hè, Mallory, schat?

Nee, dacht ze dof. *Wij mogen dat niet. Maar ik heb het wel gedaan.* Ze had een spoor achtergelaten dat vanuit de ruimte te zien moest zijn. Dat was nooit haar bedoeling geweest. *Ik kon er niets aan doen.*

Dat was de waarheid, maar wie kon dat iets schelen?

Ze schudde zwijgend haar hoofd toen de caissière vroeg of ze hulp nodig had met haar tassen. Ze was per slot van rekening achttien. Ze kon verdomme zelf haar spullen wel in de auto laden.

Nou ja, niet haar auto. Die was van hem. Alles was van hem.

Zelfs Mallory. En dat liet hij haar niet vergeten.

De intense hitte van augustus voelde aan als een klap in haar gezicht toen ze haar wagentje de supermarkt uit duwde. Ze keek gespannen om zich heen voor ze de straat overstak naar haar auto. De voormalige footballspeler was weg. 'Dank U,' fluisterde ze zachtjes.

Ze laadde snel de boodschappen in de kofferbak, stopte zorgvuldig het ijs in de koeltas zodat het onderweg naar huis niet zou smelten. Hij werd altijd kwaad als het ijs zacht was geworden. Het was nooit goed als hij kwaad werd. Mallory had er genoeg littekens aan overgehouden. Niet dat iemand haar zou geloven.

Daar had hij wel voor gezorgd, dacht ze bitter terwijl ze met beide handen het kofferbakdeksel dichtsloeg. Ze bleef even staan, met haar handen plat op het kokendhete metaal om zich staande te houden op haar trillende benen. *Niemand zal me ooit nog geloven.*

Er viel een schaduw over haar heen. 'Nou, nou, als dat Sunshine Suzie niet is!' zei de zware stem lijsig.

Mallory verstijfde en haar handen balden zich tot vuisten. Ze deed geen stap bij de auto vandaan. Ze wist niet zeker of ze dat wel kon.

De voormalige footballspeler was terug. Hij stond achter haar. Ze kon zijn brede schouders weerspiegeld zien in de achterraut van de auto. Hij hield een telefoon voor zijn gezicht. 'Ik zei toch dat ze het was,' voegde hij er zelfingenomen aan toe. Vervolgens draaide hij de telefoon in haar richting. In de ruit zag ze de wazige weerspiegeling van het gezicht van een andere man. *Een videogesprek. Shit.* 'Draai je om, Suzie. Zeg eens hallo tegen mijn vriend. Hij is ook een groot fan.'

Mallory liet haar hand in de zak van haar spijkerbroek glijden en haar vingers sloten zich om haar sleutels. *Een paar stappen. Stap in, dan ben je veilig.*

Ze wilde wegschieten, maar die dikke vingers sloten zich om haar bovenarm in een greep die zo strak was dat ze er een rij blauwe plekken aan zou overhouden. Dat wist ze uit ervaring. 'Laat me los!' riep ze uit. 'Laat me alsjeblieft gaan.'

'Vergeet het maar,' zei de man met een wrede lach in zijn stem. 'We hebben je al een paar jaar niet meer gezien, schat. Nu je terug bent, wil ik een toegift. Wat vind jij, Justin? Vind je niet dat Sunshine Suzie ons een showtje schuldig is?'

'O, man,' loeide de man aan de telefoon. 'Ik kan alleen maar hopen dat je dit aan het filmen bent.'

'Ab-so-luut.'

Mallory slikte het zuur weg dat opnieuw in haar keel opkwam. 'Nee!' Met de sleutels in haar hand draaide ze zich razendsnel om en haalde de wang van de grote man open. Hij schrok zo dat hij zijn telefoon op het asfalt liet vallen. Het scherm versplinterde en het gezicht van

de man aan de andere kant van het gesprek verbrokkelde in honderd stukjes.

Mallory probeerde te vluchten, maar meneer Football verstevigde zijn greep terwijl zijn gezicht rood aanliep. 'Dat was een splinternieuwe telefoon, trut,' gromde hij. 'Daar zul je voor boeten, hoe dan ook.'

'Neem me niet kwalijk,' zei een vrouwenstem rustig. 'Is er een probleem?'

Een vrouwelijke agent. In uniform. Mallory wilde het uitgillen. Ja! In plaats daarvan hoorde ze zichzelf zeggen: 'Nee, mevrouw.'

Meneer Football liet haar abrupt los en Mallory was vrij. 'Niets aan de hand, agent,' zei hij met een soepele glimlach. 'Een misverstandje, meer niet.'

'Meer niet,' stemde Mallory in. Ze knikte de agente dankbaar toe, rende naar de bestuurderskant van de auto en drukte op de afstandsbediening om het slot te openen.

'Wacht!' beval de agente.

Mallory verstijfde opnieuw terwijl haar hand de kruk van het nu geopende portier omklemde. 'Ik moet gaan,' zei ze. De paniek in haar stem was voor iedereen duidelijk. 'Mijn ijs smelt.'

'Wat is hier gebeurd?' vroeg de agente scherp.

Vertel het haar. Vertel het haar gewoon. Vertel haar alles. Even aarzelde Mallory, maar toen dacht ze aan de laatste keer dat ze het had proberen te vertellen en de keer daarvoor. Niemand luisterde. Niemand geloofde haar. En de straf voor een poging het te vertellen was veel te zwaar om het nog eens te proberen.

'Er is niets aan de hand,' hield Mallory vol. 'Gewoon een geval van persoonsverwisseling. Hij dacht dat ik iemand anders was.' Ze sloot zichzelf op en startte de motor. Ze was blij dat er geen auto voor haar geparkeerd stond, want de agente en meneer Football stonden nog steeds achter haar. Ze reed rechtdoor over de parkeerplaats en ging op weg naar de uitgang in de verwachting dat de agente achter haar aan zou komen. Ze slaakte een zucht van opluchting toen dat niet het geval bleek.

Mallory omklemde het stuur zo hard dat haar knokkels wit zagen en reed naar... hús. Het woord bleef in haar keel steken. Het deed pijn om het zelfs maar te denken. Maar het was waar ze woonde, hoe erg ze de plek ook haatte. Toen ze de oprit op reed, deden haar handen pijn van het omklemmen van het stuur.

Je had door moeten rijden. Er zat genoeg brandstof in de tank om haar tot aan Columbus te brengen, misschien wel tot Toledo. *En dan? Doe niet zo stom, Mallory. Je bent hier teruggekomen omdat je wel moest.* Er was geen andere plek om naartoe te gaan. Geen uitweg.

Niet dat ze weg zou lopen als ze dat zou kunnen. Vanwege Macy. Altijd Macy. *Macy die ervandoor gaat zodra ze me ziet. Alsof ik het monster ben.* Macy kende het monster niet. Zou hem nooit kennen, tenminste, zolang Mallory zich gedroeg. Dus zou Mallory zich gedragen.

Ze bleef zitten en staaarde naar de leuke witte boerenwoning die haar gevangenis was. In de val. Ze zat in de val. En als ze hier nog lang bleef zitten, zou ze nog met de zweep krijgen ook. De laatste keer dat ze hem boos had gemaakt had het twee weken geduurd voor de striemen waren verdwenen.

Maar haar handen beefden nog steeds en haar maag kromp nog steeds samen vanwege de confrontatie op de parkeerplaats bij de supermarkt. *Sunshine Suzie.* Mallory haatte Sunshine Suzie.

Ze deed haar ogen dicht en verzette zich tegen de aandrang om over te geven. Het was niet de eerste keer dat ze werd herkend. Het was zelfs niet de eerste keer dat een man haar had meegesleurd voor een 'toegift', maar dit was de eerste keer dat er iemand van de politie bij betrokken raakte.

Moet ik hem over die agente vertellen? vroeg ze zich aarzelend af. Het antwoord kwam vrijwel meteen. *Nee. Absoluut niet.* Zelfs als de agente het kenteken van de auto had genoteerd, zou het de politie nooit hierheen brengen. Nooit naar hem. Hij was onvindbaar. Onzichtbaar.

Hij was Satan. *En ik zal nooit aan zijn hel kunnen ontsnappen.*

Ze stapte lusteloos uit de auto en pakte de boodschappen terwijl het woord 'toegift' door haar hoofd spookte. De geur van hamburgers op de barbecue kwam vanachter het huis en maakte haar misselijk toen ze de trap aan de achterkant op klom naar de keukendeur.

Hamburgers, hotdogs en ijs. Wat kon een kind zich nog meer wensen?

Vrijheid.

Mallory keek door het raam naar binnen voor ze de deurkruk pakte. Vanwaar ze stond en van buiten naar binnen keek kon ze de keukentafel zien en opnieuw kwam haar maag in opstand.

O, god. Het waren er dit keer vier. Vier stuks die om de tafel zaten. Meestal was het er maar één, hooguit twee. Maar vandaag...

Vier stuks. Twee meisjes en twee jongens. Allemaal jong. Dertien jaar misschien. Allemaal vervuld van ontzag vanwege het geluk dat hun blijkbaar ten deel viel. Hamburgers, hotdogs en ijs.

Zo mooi. Alle vier. Naïef en onschuldig.

Maar niet lang meer. Hij zou ze gebruiken tot ze helemaal opgebruikt waren. *Tot ze mij zijn. En daarna zullen mensen hén in de supermarkt herkennen.*

Néé. Er knapte iets in haar. *Niet meer.* Ze kon het knappen voelen. Ze voelde de gal opkomen en kon het niet meer tegenhouden. Haar knieën begaven het, ze viel tegen de trapleuning en haar hoofd hing over de zijkant. Het weinige dat ze die dag had gegeten kwam omhoog en ze was te moe om te proberen het tegen te houden.

Vier stuks, onschuldig. Sunshine Suzie. Toegift.

Ze zakte op het bordes bevend in elkaar terwijl de woorden door haar hoofd raasden. Vandaag zou hij ze gratis ijs geven. Volgende week gratis pizza. Maar de week daarna... Mallory veegde haar mond af aan de mouw van haar shirt.

Er zou betaald moeten worden. Er moest altijd worden afgerekend.

Ze hief haar hoofd. *Maar dit keer niet.* Er zouden geen Sunshine Suzies meer zijn. Er zouden geen toegiften meer volgen. *Niet meer.*

Maar hoe moet het dan met Macy? Haar vastberadenheid wankelde. En toen hoorde ze het gelach in de keuken. Vier jonge kinderen die om een grap lachten. Mallory kon zich de laatste keer niet heugen dat ze had gelachen. Als ze dat al ooit had gedaan. Maar Macy lachte wel en Mallory moest zorgen dat dat zo bleef.

Toegift. Ze sloot haar ogen. Er moest een manier zijn. Om hem tegen te houden. Om eens en voor altijd een einde te maken aan deze nachtmerrie zonder Macy op te offeren.

De deur ging met een nauwelijks waarneembare piep open. Hij kwam de keuken uit en zijn schaduw viel op haar. 'Mallory, schat,' zei hij vleierend. 'Kom toch binnen. Straks smelt het ijs nog.'

Mallory dwong zichzelf overeind te komen. Zette zich schrap zodat haar knieën het niet zouden begeven. Knikte zonder hem aan te kijken. Ze keek hem nooit aan. Ze haatte wat ze daar zag. Macht. Zelfingenomenheid omdat hij wist dat hij alle troeven in handen had.

'Laat me je even voorstellen aan onze gasten,' ging hij verder, en Mallory dwong zichzelf hen aan te kijken. 'Jongens, dit is mijn dochter.'

Dit moet ophouden. Mallory moest zorgen dat dit ophield. Ze zóú
zorgen dat er een einde aan kwam.

Ook al moet ik hem doden om dat te bereiken.

Ook al wordt het mijn dood.

I

Cincinnati, Ohio, woensdag 12 augustus, 17.30 uur

Rennen. Rennen. Sneller. Hou hem tegen. Alstublieft, God, laat me hem dit keer tegenhouden.

Kate rende met twee treden tegelijk de trap op terwijl haar hart als een bezetene tekeering. Maar niet door het rennen. Het was de angst. Angst die zo hevig was dat ze hem kon ruiken. Kon proeven. Kon voelen hoe het een laagje vormde op haar huid terwijl ze de trap op stormde, waar geen eind aan leek te komen.

Want ze wist dat ze hem nooit kon tegenhouden. Ze kwam altijd te laat.

Ze bereikte de deur en bleef staan. Ik kan het niet. Ik kan dit niet nog een keer. Alstublieft, laat me dit niet nog een keer hoeven doen. Maar haar hand bewoog terwijl ze ernaar keek en draaide de deurknop om.

Haar hand ging altijd naar de deurknop. De deur zwaaide altijd open alsof hij een paar honderd kilo woog. Langzaam.

Ze zag hem in haar fauteuil zitten, met zijn hoofd op de vrolijk gekleurde sprei die haar oma speciaal voor haar had gehaakt toen ze zes was. Er lag een spottende glimlach om zijn lippen.

En de loop van een pistool stak in zijn mond. Haar pistool.

Ze deinsde terug en deed een seconde voor het wapen afging haar ogen dicht. Want ze wist wat er zou gebeuren. Ze wist hoe erg het zou...

‘Kate?’ De stem was gedempt maar volhardend, toen werd hij plotseling luid en duidelijk. Dat werd gevolgd door een tikje tegen haar wang. ‘Kate? Speciaal agent Coppola, je moet wakker worden.’

Kate werd met een schok wakker en haar hart ging heftiger tekeer dan het in haar droom had gedaan. Ze was opnieuw te laat geweest. Maar ze zou altijd te laat komen, want hij had niet tegengehouden willen worden.

Hij had gewild dat ze het zou zien.

Ze knipperde met haar ogen, haar ogen schoten heen en weer en

namen de ziekenhuiskamer in zich op, de stoel waarin ze zat – verdomde ongemakkelijk – en de diepe, ritmische ademhaling van de man die in het bed naast haar lag – speciaal agent Griffin Davenport.

Maar vooral de ongewone ogen – het ene blauw, het andere bruin – die haar aanstaarden vanuit een vrouwegezicht dat omkranst werd door helderwitte lokken die scherp contrasteerden met de rest van het haar, dat pikzwart was. Kate stak aarzelend haar hand uit om even Dani's schouder aan te raken, gewoon om zich ervan te overtuigen dat ze niet nog steeds droomde. De schouder was stevig en echt.

Kate ademde scherp uit. 'Dani,' zei ze, gewoon om even haar eigen stem te horen. Hij klonk schor, als schuurpapier. Alsof ze had gegild. *O, god, laat ik alsjeblieft niet hebben gegild.*

Dokter Dani Novak sprak op kalme toon, zoals je zou gebruiken bij een wild dier. Of een vrouw die met een wilde blik in haar ogen wakker werd uit een nachtmerrie. 'Ja, ik ben echt. En ja, je bent wakker.'

Ze zat geknield voor Kate met het snoertje van haar oortelefoontjes in haar ene en haar laptop in de andere hand terwijl Kate de deken die ze had zitten breien als een schild tegen zich aan drukte.

'Je was bijna je computer kwijt,' verklaarde Dani op dezelfde kalme toon. 'Ik kwam net binnen toen hij van je schoot gleeed. Je was aan het dromen.'

Kate liet het breiwerk in haar schoot vallen zodat ze haar vingertoppen tegen haar slapen kon drukken. 'Ja,' was het enige wat ze kon uitbrengen. Ze vond het vreselijk om wakker te worden uit die droom. Haatte het om zich zo wazig en gedesoriënteerd te voelen. Haatte het geluid van haar hartslag in haar oren. Haatte het dat het laatste wat ze had gezien het uiteenspatten van het hoofd van een man was geweest. 'Ik wou dat je een paar tellen eerder binnen was gekomen,' mompelde ze.

Dani maakte een meelevend geluid. 'Ik ook. Je was aan het... praten in je slaap.'

Kate's ogen werden groot en een ander soort angst bezorgde haar zo'n schok dat ze in één klap helemaal wakker was. 'Wat heb ik gezegd?' *Laat het alsjeblieft niet te veel zijn geweest.*

Dani dempte haar stem tot een fluisterton. 'Alleen "Het spijt me, Jack. Het spijt me zo."'

'Meer niet?'

Het knikje stelde Kate gerust, want ook al kende ze Dani niet zo heel erg goed, ze wist wel dat de vrouw niet loog. Dani was de zus van Deacon, een goede vriend van Kate en haar voormalige partner bij de FBI. Hij was eerlijker dan alle mannen die ze ooit had ontmoet.

Deacon Novak was een zeldzaam fenomeen – een mannelijke collega die gewoon een goede vriend was. En dat was alles. Er was nooit ook maar een spoortje van iets anders geweest, niet één keer. De aantrekkingskracht was er gewoon voor geen van beiden geweest en Kate was daar heel erg blij om. Ze had destijds geen behoefte gehad aan een minnaar. Daar zou ze misschien wel nooit meer behoefte aan hebben. Maar ze had wel wanhopig behoefte gehad aan een vriend en Deacon was een van de beste gebleken.

Toen Deacon van Baltimore naar Cincinnati was gegaan had Kate hem gemist – zijn vaardigheden, maar ook zijn sarcasme en botte eerlijkheid. Ze miste haar vriend. Dus toen er een vacature ontstond in Cincinnati, zou ze die kans ook hebben aangegrepen als dat een stapje terug betekende. Gelukkig was het een stap omhoog op de ladder geweest. Ze vertelde tegen iedereen dat ze de baan had genomen omdat het een promotie betekende, maar de ware reden dat ze van alle mogelijke overplaatsingen Cincinnati had gekozen was Deacon Novak.

Ze werkten niet meer zij aan zij – Deacon was toegewezen aan een samenwerkingsverband met de politie van Cincinnati, terwijl Kate strikt voor het FBI-kantoor werkte – maar de wetenschap dat hij in de buurt was, dat ze weer een vriend had die over haar waakte... dat was voldoende.

Het nieuws dat Deacon kort nadat hij in Cincinnati was begonnen de liefde had gevonden stemde Kate ongelooflijk gelukkig. Zij had ooit ook haar zielsverwant gevonden, lang voor ze Deacon Novak ontmoette. Deacon verdiende zijn kans en Kate hoopte uit de grond van haar hart dat zijn verloofde Faith en hij het geluk zouden vinden dat zij ooit had gekend.

Maar ze hoopte ook dat Deacon en Faith heel wat langer van hun geluk zouden kunnen genieten dan Kate het hare had gekend, want die paar jaar dat ze werkelijk gelukkig was geweest betekenden niet veel in het grote geheel van een leven. Toen ze drie jaar geleden met een gebroken hart en een verloren gevoel naar Baltimore was verhuisd, had ze niet beseft hoeveel behoefte ze had aan een vriend tot ze Deacon ontmoette. Nu –

Spottende glimlach, loop in zijn mond, schot –

Hou op. Ze zette het beeld met geweld van zich af. Maar het zou terugkeren. Het ging nooit ver weg, het was een bijna voortdurende bespottung. Maar ook een voortdurende herinnering aan hoezeer ze behoefte had aan vrienden. En hoe bespottelijk behoeftig het ook mocht klinken, Kate hoopte dat de zus van Deacon ook een vriendin kon worden.

Broer en zus Novak hadden altijd de indruk gewekt dat ze uit hetzelfde hout gesneden waren, dus Kate geloofde Dani toen die mompelde: 'Ik geloof niet dat iemand heeft gehoord wat je zei. Het was meer mompelen dan praten wat je deed. Alles in orde met je?'

Kate knikte, nog steeds van haar stuk door de droom. Door de wetenschap dat ze in haar slaap had gepraat, zonder dat ze controle had over haar woorden. In ieder geval was 'Het spijt me, Jack' nog niet zo'n ramp. Het had veel erger kunnen zijn. *Ik heb in ieder geval niet gegild.*

Maar was alles in orde? *Verdorie, néé.* Het zou misschien wel nooit meer goed komen met haar.

'Dat komt wel,' loog ze. Ze forceerde een glimlach, dwong haar handen om niet te trillen en nam Dani de computer en oortelefoontjes uit handen. 'Bedankt dat je mijn waardeloze laptop hebt gered.' Ze legde hem onder haar stoel op de vloer. 'Ik wil dolgraag een nieuwe, maar deze mag niet kapotgaan, in ieder geval niet voor ik de gelegenheid heb gehad om back-ups te maken van mijn aantekeningen over de geluidsopnamen die ik de hele middag heb zitten uitschrijven.'

Dani haalde haar schouders op. 'Dat geluidsbestand was of afgelopen, of het was alleen maar een hoop lucht.'

Kate staarde haar aan. 'Heb je geluisterd? Dat was privé.'

'Niet met opzet.' Dani bleef kalm. Ze pakte het snoer van de oortelefoontjes en hield het uiteinde omhoog. 'Die is eruit gegaan toen ik die waardeloze laptop van je opving.'

Nu voelde Kate zich bezwaard. 'Het spijt me. Nogmaals bedankt,' zei ze nederig. 'Ik deed chagrijnig. Ik word nooit zo prettig wakker.'

Dani wuifde het excuus weg. 'Ik ook niet. Hoe dan ook, het enige wat ik kon horen was geruis.'

'Omdat de speaker ook waardeloos is,' mopperde Kate. Ze was ondanks alles toch dankbaar dat ze niet per ongeluk de inhoud van een lopend onderzoek had gedeeld met elke verpleegster, patiënt of familielid op de intensive care.

‘Waar zat je naar te luisteren?’ vroeg Dani nieuwsgierig.

‘Opnamen die hij heeft gemaakt toen hij undercover was.’ Met een knik van haar hoofd wees ze naar de man in het ziekenhuisbed.

Speciaal agent Griffin Davenport was een week eerder in coma gebracht zodat hij kon genezen nadat een kogel hem een gekneusde long had bezorgd, een rib had gebroken en zijn borstholte met bloed had laten vollopen. Hij lag al die tijd al op de intensive care aan de beademing. Het gestage rijzen en dalen van zijn brede borstkas gaf aan dat de machine haar werk deed.

Tegen Dani zeggen dat Davenport opnamen had gemaakt was geen punt. De dekmantel van de man was volledig naar de knoppen gegaan tijdens het oprollen van een bende mensenhandelaren die hadden teruggeslagen door hem hier in het ziekenhuis te doen belanden. Het was een operatiezuster geweest die de envelop vol cd's had gevonden in een zak die aan de binnenkant van zijn broek was genaaid en zij had ze aan de politie overhandigd.

En om heel eerlijk te zijn? De inhoud van de cd's was tot dusver niet erg belastend geweest en Kate was al dagen bezig ze te beluisteren.

Nog maar dagen? Het lijken wel weken. Er was een hoop gangstergeklots, maar het meeste daarvan was geen nieuws. Niets om het neerschieten van Davenport te rechtvaardigen, dat was zeker.

‘Waarom jij?’ vroeg Dani.

Kate maakte haar blik los van Davenport en keek naar Dani, die haar vanuit haar knielende positie nog steeds aandachtig zat gade te slaan. ‘Wat bedoel je, waarom ik?’

‘Waarom zit jij naar zijn opnamen te luisteren?’

‘Omdat er ergens op een van deze cd's iets belangrijks staat.’ Daar was ze van overtuigd. ‘Davenport heeft een enorm risico genomen door te proberen ze naar buiten te smokkelen.’

De envelop waar de cd's in zaten was geadresseerd aan zijn begeleider, voor het geval hij niet in staat zou zijn ze persoonlijk te overhandigen, en dat was uiteindelijk precies wat er was gebeurd. Alleen waren ze niet naar Davenports begeleider gestuurd, want die was dood, neergeschoten door leden van dezelfde bende. Dus had Kate zitten luisteren terwijl Davenport bezig was te genezen.

‘Nee, ik bedoel, waarom ben jij degene die ze af luistert? Er lopen daar een heleboel agenten rond en Deacon zei dat jij nu een van de

hoge piefen bent. Waarom kan een van de mindere goden dat luisteren niet doen?’

Kate haalde ongemakkelijk haar schouders op. ‘Ik ben de nieuweling. Ik werk hier nog maar een week en ik heb nog geen zaken op mijn bordje. Bovendien laat ik een paar van de mindere goden ook luisteren.’

Dani hield haar hoofd peinzend schuin, precies zoals Kate haar broer wel duizend keer had zien doen. ‘Waarom kom je elke dag op bezoek?’ Ze grinnikte bij het zien van Kate’s ontstelde blik. ‘Dacht je dat het de verpleegsters hier niet was opgevallen? Dacht je dat ze me niet alles probeerden te ontfutselen op het moment dat ik binnenstapte?’

Dat de verpleegsters Dani vragen stelden kwam niet als een verrassing. De vrouw was arts op de spoedeisende hulp in het ziekenhuis, hoewel ze op dit moment verlof had. Dat ze naar Kate vroegen was de verrassing. ‘Wat probeerden ze je precies te ontfutselen?’

‘Ze zien jullie twee zo’n beetje als twee geliefden die het lot niet gunstig gezind is, op tragische wijze van elkaar gescheiden, maar weer herenigd toen hij werd neergeschoten en jij hem te hulp schoot.’

Kate’s ogen werden groot. ‘Je maakt een geintje, hè? Davenport en ik?’

‘Je komt elke dag op bezoek, Kate.’

Dat was zo. Soms luisterde ze naar de opnamen aan haar bureau in het kantoor van de FBI, maar ze wilde hem per se elke dag bezoeken. Ze had de indruk dat zij de enige was die dat deed en dat zat haar dwars. Ze had moeite met de gedachte dat hij zo alleen was na zo diep undercover te zijn geweest. Het leven van een speurder was vaak heel erg eenzaam.

Dus praatte ze soms over alledaagse dingen – de niet-aflatende hitte en hoge vochtigheidsgraad, haar zoektocht naar een appartement. Een paar keer had ze hem deelgenoot gemaakt van haar frustratie omdat ze niets waardevols hoorde op de cd’s. Ze speelde muziek van haar iPod voor hem en las hem voor uit het boek dat ze in haar handbagage had gegooid toen ze de week ervoor op weg ging naar Cincinnati. Maar meestal zat ze gewoon bij hem en werkte haar brei-achterstand weg terwijl ze luisterde naar de geluidsopnamen waar hij zijn leven voor had gewaagd.

‘Ik heb hem minder dan een uur voor hij werd neergeschoten voor

het eerst ontmoet en dat is de waarheid.’ Ze zuchtte toen Dani er het zwijgen toe deed en wachtte op meer. ‘Deacon hoorde bij het team dat binnendrong op het terrein van de mensenhandelaren en hij heeft me erbij gehaald als een van de scherpschutters.’ Ze was net twee hele dagen in de stad, maar had de kans met beide handen aangegrepen. Ze kon haar scherpschutterskwaliteiten niet zo vaak gebruiken als ze wel zou willen en Deacons zaak paste helemaal in haar straatje. ‘Ik was op verkenning en zag Davenport proberen weg te glijpen. Hij probeerde de cd’s naar buiten te krijgen, maar dat wist ik toen niet. Ik heb hem vanuit een boom besprongen.’

Dani ging in de stoel naast haar zitten en haar verrukte glimlach verraste Kate meer dan het geroddel van de verpleegsters had gedaan. ‘Je hebt hem gepakt? Hem neergehaald? Verdorie, meid. Je bent echt een superheld. Ik dacht dat Deacon overdreef.’

Kate’s wangen werden warm van de lof. ‘Ik ben niet echt óp hem gesprongen. Ik denk niet dat ik hem onderuit had kunnen halen, zelfs niet vanuit een boom.’ Want Griffin Davenport was gebouwd als een tank.

‘Waarschijnlijk niet eens vanuit een helikopter,’ mompelde Dani. ‘Wat heb je dan precies gedaan?’

‘Ik landde achter hem en porde met mijn geweer in zijn rug. Maar hij wilde gevonden worden, dus werkte hij mee en dat was maar goed ook. Ik zou het vreselijk hebben gevonden als ik hem had moeten neerschieten. Helaas hadden de mensenhandelaren geen last van dergelijke scrupules.’

Dani knikte ernstig. ‘Ik ben nog niet in de gelegenheid geweest om je te bedanken.’

Kate fronste haar voorhoofd. ‘Waarvoor?’

‘Voor het redden van Deacons leven. Hij stond pal naast Davenport toen de kogels in het rond begonnen te vliegen. Als jij de schutter niet had weten tegen te houden, dan zouden er op dit moment misschien nog meer patiënten op de intensive care liggen. Of lijken in het mortuarium. Dus dank je.’

Kate voelde zich ongemakkelijk. ‘Ik deed gewoon mijn werk. Elke andere agent daar zou hetzelfde hebben gedaan.’

Dani trok een donkere wenkbrauw op. ‘Zoals ik het heb gehoord beschikte geen van de andere agenten over de vaardigheid met een geweer om een wegracende auto vanaf honderden meters tegen te houden.’

‘Deacon overdrijft,’ zei Kate binnensmonds. Ze voelde zich nu heel erg ongemakkelijk, ook al klopte het wel. Ze was een goede schutter, maar ze was geen stomkop. ‘Bovendien, ze waren toen al op de vlucht. Het was niet mijn bedoeling om ze te doden. Ik wilde ze levend te pakken krijgen zodat we ze konden ondervragen.’ Ze had ze tegengehouden, maar ze had ook de schutter uitgeschakeld en een van zijn medegangsters. De enige passagier die het had overleefd wist zo weinig over de feitelijke mensenhandel dat hij zo goed als nutteloos was.

Dani schudde haar hoofd. ‘Je wilde ze misschien levend te pakken krijgen om ze te ondervragen, maar ik ben blij dat mijn broer nog leeft, punt. Ik sta bij je in het krijt, Kate. Serieus.’

Kate wilde het weglachen, maar beseftte toen dat Dani Novak inderdaad heel serieus was. ‘Hij is mijn vriend,’ zei ze alleen maar. ‘Ik zou hetzelfde hebben gedaan voor elke andere agent, maar het feit dat het Deacon was maakte het gemakkelijker om die nacht te slapen.’

Alleen had ze niet geslapen. Ze was wakker geworden uit de nachtmerrrie. Ze had de droom al bijna een maand voor ze naar Cincinnati kwam niet meer gehad, maar de afgelopen week had ze hem elke nacht gehad. Misschien dat het vuurgevecht met de mensenhandelaren dat had losgemaakt of misschien kwam het doordat ze elke nacht in een vreemd hotelbed stapte. Of doordat ze gewoon uitgeput was omdat ze helemaal niet echt geslapen had. Of doordat ze haar rug verpestte in die oncomfortabele stoel van de intensive care.

Kate rolde haar hoofd en hoorde haar nek kraken. ‘Ik haat het om in slaap te vallen in een stoel.’

‘Dan moet je misschien maar naar huis en naar bed,’ zei Dani vriendelijk.

‘Nou,’ zei Kate opgewekt, ‘ik had niet verwacht dat je bij Davenport zou komen kijken.’ Het kon haar niet schelen dat haar verandering van onderwerp zo subtiel was als een klap met een honkbalnuppel. ‘Heb je weer dienst?’

Dani’s verlof van de spoedeisende hulp was een paar maanden eerder begonnen. Kate kende het verhaal in grote lijnen, gedeeltelijk van telefoongesprekken en uit mails met Deacon gedurende de afgelopen negen maanden en gedeeltelijk van het nieuws dat ze online had gelezen. Dani was hiv-positief – en Kate vond dat hoe het zover gekomen was Dani’s zaak was en van Dani alleen.

Maar iemand was het daar niet mee eens geweest, want Dani’s status

was naar de media gelekt, wat geleid had tot negatieve berichten in de pers en uiteindelijk tot Dani's verlof. Ook nu kende Kate de details niet, maar ze kende de Novaks goed genoeg om te weten dat Dani in haar werk elke denkbare voorzorgsmaatregel had genomen. Hopelijk betekende haar aanwezigheid hier vandaag dat de ophef zozeer was weggestorven dat Dani verder kon met de carrière waar ze zo hard voor gewerkt had.

Maar er trok een schaduw over Dani's gezicht. 'Nee. Ik heb ontslag genomen.'

Kate's mond viel open. 'Wat? Maar waarom? En wanneer? Bedoel je nu net?'

Dani haalde diep adem en liet die weer ontsnappen. 'Ik ben eerlijk gezegd niet hier om te zien hoe het met agent Davenport gaat,' zei ze. Haar verandering van onderwerp was al net zo onhandig en haar toon zo opgewekt dat haar stem broos werd. 'Deacon heeft me gevraagd om te komen kijken hoe het met jou gaat. Hij is bang dat je jezelf te veel belast met dat waken.'

Kate wilde vragen waarom Dani geen aanklacht wegens discriminatie indiende. Ze wilde vragen of Dani al een andere baan had, want ze vond de gedachte dat de vrouw haar rekeningen niet zou kunnen betalen vreselijk. Ze wilde er zeker van zijn dat het allemaal goed zou komen met Deacons zus.

Maar Dani had duidelijk gemaakt dat ze er niet meer over wilde praten, dus haalde Kate op haar beurt diep adem en dwong zichzelf te glimlachen. 'Je kunt Deacon vertellen dat het goed met me gaat.'

Dani's ogen vulden zich met een blik van dankbaarheid die ze niet uitsprak. In plaats daarvan liet ze haar antwoord scherp en wrang klinken. 'Ik zal tegen hem zeggen dat je lag te slapen in je stoel en dat je waarschijnlijk niet fatsoenlijk eet. Dan zal hij hier snel genoeg zijn om je persoonlijk uit te kafferen.'

Kate trok een zuur gezicht, maar alleen voor de vorm. 'Jij wordt geacht de aardige Novak te zijn.'

Dani grijnsde. 'Verrassing! Nou, aangezien het blijkbaar goed met je gaat, zie ik je later nog wel.' Ze maakte aanstalten om overeind te komen, maar Kate greep haar bij de arm en hield haar tegen.

'Nee, Dani, wacht.' Ze wilde na die droom niet alleen achterblijven met haar gedachten. Ze wilde niet weer in slaap vallen. Ze wilde niet opnieuw horen dat het pistool afging. 'Kun je nog even blijven, een

beetje kletsen misschien?’ Ze deed haar best om dapper te glimlachen. ‘Je kunt zorgen dat ik wakker blijf.’

Dani keek haar vriendelijk fronsend aan. ‘Als je zo moe bent, kun je misschien beter naar huis en naar béd gaan,’ herhaalde ze zichzelf.

‘Ik kan niet naar huis. Ik logeer in een hotel tot de verhuizers mijn spullen komen brengen.’ Maar ze wilde ook niet naar het hotel. *Want dan ga ik weer dromen en ik wil gewoon...* Er trok een huivering door haar lijf en het feit dat ze niet eens haar best deed om die te onderdrukken maakte iets duidelijk. Ofwel was ze gewoon uitgeput of ze voelde zich voldoende op haar gemak bij Dani om haar kwetsbaarheid te tonen. Of misschien een beetje van allebei. ‘Bovendien moet ik hier bij agent Davenport blijven voor het geval dat hij weer bijkomt. Ik ben een van de laatste mensen die hij zag voor hij werd neergeschoten, dus ik hoop dat ik hem kan kalmeren als hij gedesoriënteerd is wanneer ze hem weer proberen bij te brengen.’

‘Weer? Hebben ze al een keer geprobeerd hem uit het coma te laten ontwaken?’

‘Ja, maar dat liep niet zo goed af.’ Kate voelde zich plotseling ongedurig. Ze stond op om haar rug te strekken en om beter naar het gezicht van Davenport te kijken, dat schuilging achter een masker. Een blonde lok was over zijn voorhoofd gevallen en ze streek hem zachtjes weg. ‘Voor ik hier was hebben ze geprobeerd hem uit het coma te halen waar ze hem in hadden gebracht, maar hij werd heel onrustig. Hij sloeg wild om zich heen en probeerde het luchtslangetje eruit te trekken, dus toen hebben ze hem meteen weer verdoofd.’

‘Hij is veel te groot om wild om zich heen te slaan,’ mompelde Dani. ‘Hij zou iemand kunnen verwonden.’

Dat zag ze niet verkeerd. Davenport was bijna 1 meter 85 en zijn enorme voeten hingen vrijwel over de rand van het bed. Hij moest zo’n honderd kilo wegen en voor zover Kate het had kunnen zien zat er geen grammetje vet aan zijn lijf.

Dat ze zelfs maar gekeken had was iets wat binnen deze vier muren moest blijven. Ze was niet op zoek naar een man om haar leven mee te delen, maar dat betekende niet dat ze niet van het uitzicht kon genieten. En Griffin Davenport was, zelfs in coma, een heel fraai uitzicht. Afgezien van zijn gespierde borst bezat hij een sterke kaaklijn, goudblond haar en fraaie trekken, ook al ging het grootste deel van zijn gezicht schuil achter het masker van de beademing.

Een combinatie van alle Avengers bij elkaar. Met een flinke portie Thor en Captain America, haar persoonlijke favorieten. Uiteraard wist ze ook dat hij weer zou bijkomen. De artsen hadden zo'n beetje de garantie gegeven dat hij snel zou herstellen. Als zijn leven gevaar had gelopen, dan zou kijken helemaal verkeerd zijn geweest.

'De verpleegster zei dat er drie mensen nodig waren om hem in bedwang te houden terwijl een vierde hem verdoofde.'

'Onrust bij het ontwaken uit een verdoving is niet ongevoel,' zei Dani. 'Het kan een heel desoriënterende ervaring zijn. Net zoiets als ontwaken uit een heel echte nachtmerrie.'

De sluwe toon in Dani's stem deed Kate naar haar kijken en ze zag dat de vrouw niet langer naar Davenport keek, maar haar observeerde. Op dat moment realiseerde Kate dat ze Davenports voorhoofd had staan strelen. Teder, om precies te zijn.

En dat was niet voor het eerst. Ze had de afgelopen week een paar keer gemerkt dat ze zijn gezicht aanraakte. Ze maakte zichzelf wijs dat dat was omdat ze wist dat comapatiënten zich bewust waren van mensen in hun nabijheid. Ze maakte zichzelf wijs dat het was omdat ze niet wilde dat hij zich alleen zou voelen of bang zou zijn, dat hem aanraken gewoon medeleven was, maar diep vanbinnen was het nog steeds verontrustend om haar vingertoppen de huid van een andere man te zien strelen. Ze wist niet goed waarom.

Misschien omdat het strelen, dat zo onwennig zou moeten aanvoelen, zo... natuurlijk was? Of omdat ze niet vol walging was teruggevoelend om hoe hij aanvoelde?

'De dokter zei dat ze hem langzaam van het verlamingsmiddel dat hem immobiel hield af hebben gehaald en dat ze de hoeveelheid verdovende middelen weer zijn gaan verkleinen. Hij kan elk ogenblik wakker worden.'

'Ik weet zeker dat hij dan een vriendelijk gezicht wel kan waarderen,' zei Dani zacht.

'Dat dacht ik ook. Ik zou iemand bij me willen hebben wanneer ik bijkwam.' Ze streelde Davenports voorhoofd een laatste keer en ging weer zitten. Ze keek verstoord toen haar maag begon te rommelen. 'Ik moet iets te eten hebben, anders word ik vals. Nog valser,' verbeterde ze zichzelf en ze zag Dani meesmuilen. 'Ik heb al mijn energierepen al op en het eten hier in de cafetaria is waardeloos. Hoor je me, Davenport?' zei ze vinnig tegen de man in het bed. 'Je moet de volgende

keer nétjes wakker worden, dan kan ik het ziekenhuis uit om echt eten te gaan zoeken.'

'Heeft hij familie? Iemand die je kunt bellen, iemand die hij kent?'

'Voor zover ik tot nu toe weet niemand. Hij is een paar jaar undercover geweest. Meestal worden voor die diepe undercoveracties mensen uitgekozen die juist geen familie hebben. Hij heeft zijn begeleider opgegeven als zijn contactpersoon in noodgevallen, maar die is vorige week vermoord door andere leden van die bende mensenhandelaren. De regel voor een tweede contactpersoon was blanco.'

'Wat eenzaam,' mompelde Dani.

Kate had precies hetzelfde gedacht. Dat gaf haar een vreemd gevoel van verbondenheid. Maar in ieder geval had ze een paar mensen die ze het kon vragen. En dat moest ze zo snel mogelijk doen, want Personeelszaken zat haar er al een week over achter de vodden.

'Luister, Dani, weet je nog dat je zei dat je bij me in het krijt staat? Ik ben klaar om de rekening te vereffenen. Als je het niet wilt doen, dan begrijp ik dat uiteraard.'

'Vraag maar gewoon,' zei Dani geduldig.

'Ik was bij Personeelszaken om alle papieren voor de overplaatsing in te vullen en toen besepte ik dat mijn contactpersoon in noodgevallen niet... niet meer beschikbaar is.' *Niet aan de droom denken. Niet – Ze kromp ineen toen ze de echo van het schot weer hoorde. 'Ik zou het Deacon kunnen vragen, maar...'* Ze liet de gedachte met een schouderophalen wegsterven.

Dani hield haar hoofd scheef. 'Maar?'

Kate zuchtte. 'Maar hij zou me dan vragen waarom ik een nieuwe contactpersoon moet hebben en daar wil ik het op dit moment niet met hem over hebben.' *Nooit, eigenlijk.* 'Hij wil niet nieuwsgierig zijn, maar...'

'Dat is hij wel,' maakte Dani de zin af. 'Ik ook, eerlijk gezegd, maar ik ben wat discreter.' Haar stem kreeg een zachte klank. 'Je vorige contactpersoon, was dat Jack?'

Ze vroeg het zo vriendelijk, zo meelevend, dat Kate zich verplicht voelde te knikken. Haar stem weigerde dienst en het knikje was alles wat ze kon opbrengen. Maar het was in ieder geval de waarheid.

Jack Morrow was haar contactpersoon geweest. Tot hij zich door het hoofd schoot en zijn hersenen op de stoel in haar woonkamer terecht kwamen. En de muur, en het tapijt en het plafond. En de deken

die haar grootmoeder speciaal voor haar had gehaakt toen ze zes was.

‘Dan condoleer ik je met je verlies,’ zei Dani vriendelijk.

‘Dank je.’ Kate dwong de woorden naar buiten, wetende dat ze zich schuldig zou moeten voelen omdat ze Dani liet denken dat Jack iemand was geweest om wie ze had gegeven, maar zelfs dat kon ze niet opbrengen. En het was ook niet helemaal onwaar. Ze had om Jack gegeven als een geliefde vriend, maar dat was veranderd.

Jack was veranderd. En dat gold ook voor Kate. En die verandering was in veel opzichten niet ten goede. *Stel dat Johnnie je nu kon zien. Wat zou hij vinden van de vrouw die je bent geworden?*

Als Johnnie me nu zou kunnen zien, dan zou hij hier zijn en dat zou betekenen dat Jack hier zou zijn en dan zou ik dit belachelijke gesprek met mezelf niet voeren, dus hou verdomme je kop.

Een scherpe steek in haar nek deed haar beseffen dat ze hard met haar tanden zat te knarsen. En natuurlijk was Dani dat opgevallen. ‘Gaat het wel?’ vroeg Dani ernstig.

‘Ja. Alles kits.’ *Ik mag alleen niet weer in slaap vallen. Niet zolang ik niet alleen ben.* Want de nachtmerrie kwam altijd terug. Ze zou misschien een week of twee niet dromen, maar hij kwam altijd terug, meestal wanneer ze er het minst op verdacht was.

Zoals wanneer ik lig te slapen, snauwde ze tegen zichzelf.

‘Bel me als je iets nodig hebt,’ zei Dani.

‘Jij ook.’ Kate’s hersenen begonnen weer te werken op het moment dat Dani bij de deur was en ze herinnerde zich wat ze het liefst had willen vragen over Dani’s ontslag. ‘Dani, wacht. Heb... heb je een andere baan op het oog? Ik weet dat Deacon je niet van de honger zal laten omkomen, maar ik wil graag zeker weten dat alles goed komt met je.’ Haar stem brak en ze kon wel door de grond zakken. Ze hief haar hoofd. ‘Ik moet gewoon weten dat alles in orde met je is.’

Dani’s glimlach ontplooidde zich, een lieve glimlach die tot haar ongelooftelijke ogen reikte. ‘Ja, het komt goed. Dank je. Ik werk al een tijdje parttime voor de gratis kliniek die onderdeel is van de Lorelle Meadows-opvang. Het bestuur heeft net ingestemd met het creëren van een voltijdspositie en die hebben ze mij aangeboden. Eerlijk gezegd vind ik het walgelijk dat ik onder druk van de media en algemene schijnheiligheid weg moet als trauma-arts, vooral omdat ik me naar de letter aan alle voorschriften van de inspectie heb gehouden. Maar ik word een belangrijk onderdeel van de gemeenschap bij de kliniek

en dat geeft me een heel goed gevoel. Ik begin maandag. Als je een beetje gesetteld bent moet je eens langskomen, dan geef ik je een rondleiding.’

‘Doe ik.’ Toen Dani weg was liet Kate haar blik weer op Griffin Davenport vallen, wiens borst bleef rijzen en dalen. ‘Ik wil niet zeuren, Griff, maar ik wou dat je opschoot en bijkwam. Ik moet echt gaan slapen en dat gaat hier niet gebeuren. Niet nog eens.’

Ze ging plotseling rechtop zitten, omdat ze dacht dat ze een van zijn vingers op het witte laken had zien bewegen. Ze waarschuwde zelfs de verpleegster, maar de vrouw kon geen tekenen vinden dat hij bezig was bij te komen. Uiteindelijk klopte ze Kate op de hand en adviseerde haar naar huis te gaan om te gaan slapen. Zei dat ze zich dingen begon in te beelden.

Een antwoord onderdrukkend dat absoluut onacceptabel zou zijn geweest, ging Kate weer zitten. Ze maakte haar laptop klaar, pakte haar breiwerk en bereidde zich voor op weer een opwindende avond luisteren naar Davenport's undercovertapes.

Ze aarzelde even met haar oortelefoontjes in haar hand. ‘Je beseft toch wel dat als je nu zou bijkomen je me gewoon zou kunnen vertellen waar ik naar op zoek moet. Dus kom op, Davenport.’ Ze lette opnieuw op, maar er kwam geen reactie, dus deed ze de oortelefoontjes in en ging aan het werk.

Woensdag 12 augustus, 22.30 uur

Hij had al lang geleden geleerd dat als je iets wilde verstoppen, je dat het beste in het volle zicht kon doen. Dat was precies de reden dat hij zijn auto door de kapotte poort van de achteringang van King's College had gereden en daar nu op zijn informant wachtte. Niemand zou raar opkijken van een auto die daar geparkeerd stond – het was voor King's College het equivalent van een liefdeslaantje.

Nou ja, een beetje liefdeslaantje, vermengd met drugshandel.

En er hingen geen camera's. In ieder geval geen die functioneerden. Daar hadden de studenten zelf voor gezorgd. Mensen die zeiden dat de jeugd van tegenwoordig met het jaar dommer werd hadden blijkbaar nooit te maken gehad met handige studenten die erop gebrand waren stoned te worden of te neuken of allebei.

Er was eerder in het semester een hoop heisa geweest over de veiligheid op de campus nadat twee jonge vrouwen waren ontvoerd. Het bestuur was 'geschokt en verbijsterd' geweest dat hun reputatie op het gebied van veiligheid was besmeurd en had alle lampen en camera's op het campusterrein vervangen. Vervolgens hadden ze elkaar schouderklopjes gegeven vanwege hun goede werk en er nooit meer naar omgekeken. De camera hier bij het liefdeslaantje was de eerste die eraan had moeten geloven. Hij had nog geen week gefunctioneerd.

Dit was hij allemaal te weten gekomen van zijn klantjes. Studenten hadden de neiging om nogal praatgraag te worden als ze stoned waren en zijn dope was de beste. Dat wist iedereen.

Maar mocht de camera voor de verandering eens werken, dan was er ook geen man overboord. Die zou precies zien wat hij wilde dat hij zou zien. Maar dat betekende niet dat hij het prettig vond om hier te zitten en het risico te lopen dat hij zou worden gadeslagen. Uiteindelijk zou er iemand langskomen. Het bleef per slot van rekening het liefdeslaantje.

Hij wierp een blik op zijn horloge – ja, hij droeg er nog steeds een, ook al maakte hem dat tot een oude man – en fronste zijn voorhoofd. Ze was te laat. Hij kon gebrek aan punctualiteit niet waarderen. Het was een teken van respectloosheid dat niet kon worden getolereerd. Maar het deed er niet echt toe. Ze zou niet lang genoeg meer leven om naar haar volgende afspraak te gaan, waar die ook mocht zijn.

Hij hoorde haar voor hij haar zag. Sidney Siler reed op een scooter die dringend toe was aan een nieuwe uitlaat. Ze kwam zijdelings slippend aangereden, waardoor grind alle kanten op spoot. Hij sloeg zijn ogen ten hemel. Door haar te vermoorden zou hij de gemeenschap een dienst bewijzen. Ze was een gevaar op de weg.

Ze ging op de passagiersstoel zitten. 'Sorry dat ik te laat ben. Ik weet dat je daar een hekel aan hebt.'

Ze kwam niet met een smoes en dat waardeerde hij. Niet genoeg om haar in leven te laten, maar toch. 'Nou? Heb je haar gezien?'

'Ja, en ze trapte er helemaal in dat ik de assistente van haar advocaat was. Ik had mijn zwarte pakje aan, het mantelpakje dat ik anders alleen naar begrafenissen draag. Dat en de volmacht op papier met het briefhoofd van haar advocaat zorgden ervoor dat ik zonder problemen langs de balie bij de gevangenis kwam. Daarvoor sta ik echt bij je in het krijt.'

Natuurlijk kon de volmacht de toets der kritiek doorstaan. Hij had

hem zelf vervalst. Dat ze haar begrafenispakje had gedragen was gewoon verrukkelijk ironisch. ‘Nou! Hoe ging het?’

Sidney vertrok haar gezicht. ‘Ik zal van nu af aan extra voorzichtig zijn wanneer ik drugs koop. Die gevangenis is echt smerig. Ik wil echt niet aan de andere kant van het glas terechtkomen.’

‘Ik mag hopen dat de hygiëne in de gevangenis niet je enige reden is om er weg te blijven,’ zei hij droog. ‘Hoe kwam Alice op je over?’

‘Koel.’ Een oprechte huivering trok door Sidney terwijl ze een grimas maakte. ‘Ik bedoel ijszig. Ik ben blij dat ze geloofde dat ik aan haar kant sta. Ik zou niet graag bij haar in een slecht blaadje staan.’

Dat was waarschijnlijk een van de slimste dingen die Sidney ooit had gezegd. ‘En?’

‘Ze was een beetje verrast dat ik daar was, want ze leefde in de veronderstelling dat ze haar advocaat had ontslagen, omdat het zo’n mietje was. Haar woorden, niet de mijne. Ik kreeg de indruk dat ze niet veel vertrouwen had in zijn vermogen om haar tevreden te stellen. In de juridische betekenis, uiteraard.’

Zijn mond vertrok even. Hij mocht Sidney echt graag. ‘Uiteraard. Hoewel Alice nooit moeilijk tevreden te stellen was. In die betekenis, in ieder geval.’ Tijdens de klus was Alice ijskoud. Verdomme, ze was gepakt op een dak terwijl ze met een geweer schoot op een groepje FBI-agenten die een belangrijke getuige begeleidden. Maar buiten diensttijd beschikte de vrouw over een paar serieuze slaapkamervaarigheden. Hij had er bijna van genoten, maar ze was véél te oud naar zijn smaak. Hij onderdrukte een huivering. Seks met Alice was onderdeel van het spel geweest. Als je haar product wilde, dan neukte je haar. En een tijdlang had hij willen hebben wat ze verkocht. Dus had hij gedaan wat nodig was.

Sidney grijnsde sluw, zodat haar tanden wit afstaken tegen haar donkere huid. ‘Ik kan me jullie twee niet voorstellen, je weet wel, samen. Ik bedoel, ze is van mijn leeftijd. En jij... niet.’

Hij keek haar kwaad aan. Dat kreeg je ervan als je omging met mensen in de leeftijd van zijn klanten. Ze werden veel te vrijpostig. ‘Het samenzijn dat we mogelijk ooit hebben beleefd, was in een grijs verleden. Wat ik bedoelde was dat Alice het voor lange tijd hard te verduren krijgt achter de tralies.’

Sidney onderdrukte een lach. ‘Lang en hard. Sorry, sorry.’ Ze dwong zichzelf ernstig te kijken. ‘Ze zegt dat ze in de val is gelokt.’

‘Natuurlijk zegt ze dat. Dat zeggen ze allemaal. Heeft ze het over mij gehad? Je weet wel, kusje voor haar vriendje en zo?’

‘Nee. Ik heb het ook niet over je gehad.’ Ze keek hem fronsend aan. ‘Ik ben niet achterlijk, Professor.’

Hij voelde een lichte huivering van opluchting en wist dat goed te verbergen. Dat was het enige zwakke punt geweest in zijn plan, maar hij was een beetje wanhopig geweest om iemand binnen de gevangensmuren te krijgen om met Alice te praten – iemand die niet naar hem te herleiden was.

‘Mooi,’ zei hij glimlachend. ‘Zoals jij al zei, je wil niet bij haar in een slecht blaadje komen te staan. En als ze erachter komt dat ik je heb geholpen daar binnen te komen om een interview te doen voor je artikel...’

‘Dat gebeurt niet. Daar komt niemand achter. Ik heb het zelfs nog niet aan mijn decaan verteld. Ik wist niet zeker of ik wel binnen zou komen en ik wilde haar niet teleurstellen als het mis zou lopen. Maar als ik het haar vertel, gaat ze helemaal uit haar plaat. Dat zal een perfecte opmaat zijn voor ons artikel over psychopaten. Ik lig nu al voor op mijn schema en het semester is nog niet eens goed begonnen.’

‘Heb je Alice gevraagd naar het overdragen van haar dossiers om een deal te sluiten?’

‘Ja. Ik zei tegen haar dat mijn baas had gezegd dat hij dacht dat hij de doodstraf wel van tafel kon krijgen als ze lijsten kon produceren die haar klanten en leveranciers erbij zouden betrekken, precies zoals je had gezegd. Ze ging compleet uit haar dak. Ze zei dat alleen idioten, imbecielen of oude zakken met een slecht geheugen ergens anders lijsten bijhielden dan in hun hoofd. Dat was veel te gevaarlijk. Ze zei dat ze alles achterhoudt wat ze weet tot ze het aanbod van volledige onschendbaarheid krijgt. Ik mag het achterlijke voorstel van mijn baas naar hem terugbrengen, dan kan hij het in zijn reet stoppen. Dat was een ongelooflijk moment. Het was net... alsof ik... haar zag. Echt zag wie ze was. Een psychopaat die het helemaal kwijt was.’

Hij werd overspoeld door een nieuwe golf van opluchting. Alice had geen dossiers bijgehouden. Als dat wel het geval was geweest, had hij ze moeten zien te vinden om ze te vernietigen. Dit maakte alles zo veel eenvoudiger. Hij had alleen contact met Alice gehad wanneer hij spul van haar betrof, dus hoefde hij zich geen zorgen te maken dat

iemand anders over zijn informatie beschikte. Hij kon haar zonder meer uit de weg ruimen.

Het enige losse eindje dat nog overbleef was een voormalige undercoveragent van de FBI die op dit moment in coma lag. Hij had al maatregelen getroffen om dat losse eindje weg te knippen.

‘Nou ja, Alice is inderdaad een psychopaat.’ Hij keek Sidney glimlachend aan. ‘Ik had je er een beloofd en die heb ik geleverd.’

‘Dat heb je zeker. Ik kan niet wachten om het allemaal op te schrijven. Het was echt een kick, moet ik toegeven.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op. Ze waren zwaarder dan normaal – de luchtvochtigheid in augustus had de neiging de gezichtsvermomming die hij droeg wanneer hij op het campusterrein was zwaarder te maken. Hij had die vermomming jaren geleden al bedacht, toen hij zelf nog studeerde en cocaïne verkocht aan zijn vrienden. Op kleine schaal, niets bijzonders. Gewoon genoeg om zijn boeken te kunnen betalen en benzine voor zijn auto. Maar zijn zaken waren snel gegroeid toen bekend werd dat hij de hand kon leggen op ‘echt goed spul’.

Hij maakte het allemaal zelf in zijn kelderlaboratorium, een vleesgeworden Walter White een jaar of tien voor Hollywood het idee kreeg voor *Breaking Bad*. Hij verkocht nog steeds aan mensen als Sidney, maar dat was meer om zijn oor te luisteren te kunnen leggen bij de leeftijdsgroep van studenten dan voor het geld. Het grote geld kwam de laatste jaren van de verkoop aan grote organisaties, drugsbendes zoals Alice voor haar vader had geleid. Nu Alice het zwijgen was opgelegd door die verrekte FBI, moest hij een andere organisatie zien te vinden waar hij aan kon verkopen. Hij had tenslotte ook zo zijn onkosten.

Alice had nooit geweten dat hij zowel klant als leverancier was. Hij verkocht haar zijn hoogwaardige spul als de Professor en hij kocht andere zaken van haar als zichzelf. Gelukkig had hij al andere bronnen aangeboord voor zijn aankopen. Een stuk goedkoper dan de waar van Alice en bijkomend voordeel was dat hij kon ophouden haar te neuken.

Hoe dan ook, hij was blij dat Sidney hem niet had genoemd.

‘Wil je een échte kick beleven?’ vroeg hij.

Sidney’s zwarte ogen glinsterden. ‘Ik dacht dat je het nooit zou vragen.’

Hij overhandigde haar een zakje met wit poeder. 'Mijn speciale mengsel vandaag.'

Ze bekeek het product vol twijfel. 'Wat kost dat speciale mengsel?'

'Hetzelfde als altijd. Ik dacht dat je het wel een beetje zou willen vieren.'

Ze straalde. 'Absoluut.' Ze haalde haar spullen uit haar rugzak en zette alles klaar op de console tussen de twee voorstoelen. Spiegel, rietje, scheermesje. Ze maakte alles met efficiënte gebaren klaar en vormde drie dikke lijnen. Ze boog zich voorover om haar eerste snuif te nemen, maar hij hield haar met een tikje op haar schouder tegen.

'Ik heb vandaag een kleine bonus – iets nieuws wat ik heb ontwikkeld. Wil je het proberen?'

Ze keek hem achterdochtig aan. 'Is het veilig?'

Ze snoof cocaïne. Hij wilde met zijn ogen rollen, maar hij hield zich in. 'Heel veilig. Ik heb het zelf uitgeteerd en het aan een paar van mijn beste klanten gegeven. Je zult het lekker vinden, geloof mij maar.'

Ze begon te stralen als een kerstboom omdat ze tot zijn beste klanten werd gerekend. 'Wat moet ik doen?'

Hij hield een klein medicijnflesje omhoog waar één capsule in zat. 'Snuif je lijntje, steek dit in je mond en bijt het kapot. Je kick wordt echt ongelooflijk. Orgastisch ongelooflijk.'

Ze giechelde. 'Ik geloof nooit dat dat een echt woord is, Professor.' Ze boog zich voorover, snoof het lijntje door het rietje naar binnen en leunde met gesloten ogen achterover toen de coke zijn werk deed. 'O, wauw. Alleen dit al... ongelooflijk.'

Hij pakte zachtjes haar kaak beet, trok die omlaag en schudde de capsule uit het flesje rechtstreeks in haar mond. Geen contact. Geen vingerafdrukken. 'Nu bijten. Hard. En snel doorslikken.'

Ze gehoorzaamde. Een minuut lang gebeurde er helemaal niets. Ze fronste haar voorhoofd. 'Ik voel helemaal niets.'

'Dat komt nog wel. Maak je geen zorgen.' Hij haalde twee rubberhandschoenen uit zijn zak en trok ze aan. Hij veegde de ongebruikte cocaïne terug in het zakje, sloot dat af en stak het in zijn zak. Hij stopte haar spullen weer bij elkaar, liet het etui in haar rugzak vallen en pakte haar telefoon eruit.

'Wat ben je aan het...?' Ze vertrok haar gezicht. 'Ik voel me niet zo... O, god, wat zat er in die pil?'

'Cyaankali.'

‘Wá...?’ Haar ogen werden groot in hulpeloze paniek terwijl haar mond weigerde om het woord helemaal te vormen.

‘En er zat ketamine door de coke. Dat is mijn speciale mengsel. Je kunt je niet bewegen, dus probeer het maar niet. De komende paar minuten zul je wensen dat je dood was. En daarna zul je dat ook zijn.’

Om het scherm van haar telefoon te activeren was haar vingerafdruk nodig, dus pakte hij haar hand en duwde haar rechterwijsvinger op de startknop. Klaar. Hij bladerde door haar foto’s om zich ervan te vergewissen dat ze geen foto’s van Alice had genomen. Hij wilde geen enkele aanwijzing dat er een verband was laten bestaan.

Uitstekend. Geen foto’s. Hij zou haar telefoon bij de eerste de beste gelegenheid in een vuilcontainer gooien.

Sidney zat voorovergebogen met haar armen om zich heen geslagen. *Kramp*, dacht hij. Het zou nu niet lang meer duren. Hij boog zich voor haar langs, trok aan de portierhendel, duwde haar naar buiten en gooide haar rugzak achter haar aan. ‘Het spijt me,’ zei hij verontschuldigend. Dat was ook echt zo.

Hij trok het portier dicht en reed de kapotte poort door, weg van het liefdeslaantje. Hij haalde vervolgens de simkaart uit haar telefoon en gooide het mobieltje in de eerste vuilcontainer die hij zag. Hij reed nog een paar straten verder, stopte langs het trottoir en gooide de simkaart in een afvoerput. *Volgende halte, de Ohio.*

De rivier maakte het zo gemakkelijk om van dingen af te komen. En in het zeer onwaarschijnlijke geval dat de simkaart werd gevonden, zou de rivier zelf alle gegevens die erop stonden hebben gewist. Hij vertrok zijn gezicht. *En mensen eten nog steeds vis die uit die rivier komt. Ongelooflijk.*

Over vis gesproken... Hij had nog niet gegeten. Hij vroeg zich af wat Mallory had klaargemaakt. Hij hoopte dat het opgewarmd ook lekker was. *Als het maar geen vis is.*

Lees verder in *Op het spel*

Eerste druk februari 2018

Oorspronkelijke titel *Every Dark Corner*

Oorspronkelijke uitgever Berkley, een imprint van Penguin Random House LLC, New York

Copyright © 2017 by Karen Rose Hafer

The moral right of Karen Rose Hafer to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Amsterdam

Omslagillustratie © Ebru Sidar/Arcangel Images

Opmaak binnenwerk Text & Image, Westerbork

ISBN 978 90 261 4443 1

ISBN e-book 978 90 261 4444 8

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

www.karenrosebooks.com

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.